

[Formanden]

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 215:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(FremSAT 26/4 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet agter at stille nogle ændringsforslag til dette lovforslag. Men først agter Fremskridtspartiet at stille nogle spørgsmål.

Der har desværre i pressen i den senere tid været nogle forlydender fra formanden for Indfødsretsudvalget, der nærmest mente, at det, at man i Indfødsretsudvalget stillede nogle spørgsmål til indenrigsministeren vedrørende 913 personers optagelse som danske statsborgere, skulle tangere misbrug af udvalget.

For ligesom at få disse ting på plads – jeg kan nemlig ikke rigtig få dette til at passe med de pæne, sobre og kontante ord, som kom fra indenrigsministeren fra denne talerstol tidligere, hvor indenrigsministeren helt i overensstemmelse med grundloven meddelte, at indenrigsministeren selvfølgelig var rede til at besvare de spørgsmål, som måtte være stillet – vil jeg sige, at det drejer sig om 913 forskellige lovforslag; det er realiteten. Af nemhedsgrunde har man altså lavet bunkebryllup, så det blev til dette ene lovforslag.

Det er klart, at det er en kompliceret ting, når 913 forskellige personer ønsker at få dansk statsborgerskab, og Fremskridtspartiet har den indstilling – og det uanset, om det er danskere, der måske af en eller anden grund har afgivet deres danske statsborgerskab og så senere i deres liv pludselig ønsker igen at blive danske statsborgere – at selve nationaliteten er ganske uvedkommende.

Spørgsmålet for Fremskridtspartiet er for det første: Har disse personer en straffri vandel? Og det er straffeloven, der tales om, det er ikke småforseelserne. Næste spørgsmål er: Har de i selve ansøgningsperioden, den 7-årige ansøgningsperiode, haft viljen og evnen til at sørge for sig og deres?

En konventionsflygtning er selvfølgelig ikke i de første 18 måneder i stand til at sørge for sig og sine, og vi er endda gået op til 2 år, men ser vi på de facto-flygtninge, der er kommet af sig selv for først at få opholdstilladelse og siden dansk indfødsret, er det, som om der er sket en ulykke, hvis de ikke får dansk indfødsret. Men realiteten er, at selv om en ansøger ikke får dansk indfødsret, kan han søge igen i overmorgen, og i øvrigt har han en tidsbestemt opholdstilladelse.

Det næste punkt er så, at for den resterende del af de 7 år ønsker Fremskridtspartiet at vide, om disse personer har modtaget dagpenge eller offentlig hjælp ud over et halvt år. Hvis de har det, mener Fremskridtspartiet ikke, at de bør præmieres med at få dansk indfødsret. Det er ikke ensbetydende med, at de bliver udvist af Danmark, for de har en tidsbestemt opholdstilladelse, men vi mener, at når man tænker på, hvor mange danske arbejdsløse vi har i forvejen, behøver man ikke ligefrem at præmiere folk, som overhovedet ikke har vist den mindste vilje til at lave noget i de første 7 år, hvor de har haft opholdstilladelse i Danmark.

Det er årsagen til, at Fremskridtspartiet stiller disse spørgsmål. Jeg vil godt gøre de personer i folketingsalen, som mener, at det er ganske forfærdeligt, at Fremskridtspartiet spørger om den slags, opmærksomme på, at det har været god skik i Danmark i mange hundrede år, at man konsekvent spurgte kommunerne, om de, der søgte dansk indfødsret, havde fået nogen form for offentlig hjælp. Man er gået så vidt, at man har indskærpet, at kommunerne skulle spørges om det. At man ikke har den regel i dag, er en anden ting, men Fremskridtspartiet ønsker altså at få disse spørgsmål besvaret.

Inger Harms (SF):

Der er ikke grænser for de spørgsmål, som man kan forestille sig at hr. Knud Lind på Fremskridtspartiets vegne kunne tænke sig at stille via Indfødsretsudvalget. Vi har vedtaget, hvilke ting der skal spørges om, og at det skal

[Inger Harms]

ske via spørgeskemaer. Dermed har man svaret.

Det er de svar, vi ønsker. Alt eller i hvert fald langt det meste af det, hr. Knud Lind har spurgt om, er fuldstændig irrelevant i denne sammenhæng. Om ansøgeren får afslag eller tilsagn, har ikke en pind at gøre med, om han har været arbejdsløs.

I Danmark får man arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis man er medlem af en arbejdsløshedskasse, og man behøver ikke at være dansk statsborger for at være medlem af en arbejdsløshedskasse. Det rager rent ud sagt ikke Folketinget, om folk har været arbejdsløse.

Derfor har jeg udtalt til en journalist fra Jyllands-Posten, der ringede og spurgte, om jeg virkelig følte mig godt til mode ved at stå som underskriver af nogle spørgsmål, hvis besvarelse journalisten påstod skulle indgå i et register, som Fremskridtspartiet var ved at opbygge over udlændinge i Danmark, at det ønskede jeg ikke at lægge underskrift til.

Jeg har derfor tænkt mig at tage op i udvalget, om det stadig væk er relevant at videresende spørgsmål fra hr. Knud Lind. Hr. Knud Lind er jo velkommen til personligt at fremsende dem. I øvrigt mener jeg, at vi godt kan tage spørgsmål, der ikke er relevante for en sags behandling, op i Indfødsretsudvalget.

Der var nogle, der i sin tid påstod, at Indfødsretsudvalgets bilag var fortrolige. Det er de ikke, når journalister kan ringe og gøre mig opmærksom på, hvad det egentlig er, jeg har skrevet under på; og jeg har tænkt mig at søge udvalget om tilladelse til, at spørgsmålene fra hr. Knud Lind fremover må stå for hans egen regning. Det er kun et eneste medlem af udvalget, der insisterer på disse svar, som overhovedet ingen betydning har for andre end Fremskridtspartiet.

Jeg synes, det er urimeligt, at et parti, som er kommet i Folketinget netop på grund af det, det sagde om papirnussere, bureaukrati osv., opbygger et bureaukrati i Indenrigsministeriets Indfødsretskontor. Det gør hr. Knud Lind. Næsten 1.000 sager skal embedsmændene gennemgå, fordi hr. Knud Lind ønsker det - i bedste fald af nysgerrighed. Jeg håber, det kun er derfor, og at det ikke er korrekt, som denne journalist påpegede, at Fremskridtspartiet var ved at opbygge kartoteker over udlændinge i Danmark.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til det sidste for lige at få det med, at det var dog et frygteligt postulat, at det skulle være for at opbygge kartoteker. Tænk engang, at formanden for udvalget kan få sådanne ting ud! Journalister kan skrive alt muligt, papiret er taknemligt.

Realiteten er, at Fremskridtspartiet er bimlende lige glad med, hvad ansøgeren hedder, og hvilken nationalitet han har, og hvis det hele kunne køre på numre, var vi såmænd også tilfredse med det. Sådan er det hos Fremskridtspartiet.

Jeg må nok sige, at fru Inger Harms bevæger sig meget stærkt hen imod kanten af at tilside sætte grundloven, når hun ikke ønsker at fremme nogle spørgsmål, som er fuldstændig relevante. Husk, at hver eneste ansøgning reelt er et lovforslag i sig selv; det er kun af nemhedshensyn til Indfødsretsudvalget, at de 913 bliver behandlet under ét.

Fru Inger Harms siger, at det nærmest er ulideligt med alle de spørgsmål, som Fremskridtspartiet stiller. Jamen sådan har magthaverne altid sagt: Hvorfor skal vi dog besvare det? Det er helt utilstedeligt.

Det drejer sig om tre spørgsmål:

- 1) Har man modtaget arbejdsløshedsunderstøttelse?
- 2) Har man modtaget offentlig hjælp?
- 3) Har man en ren straffeattest?

Det er det, det drejer sig om, og så kan fru Inger Harms sige, at det er ganske forfærdeligt, at man spørger om det.

Altså for så vidt angår straffeattesten er der jo forlods spurgt om den, for der er i udvalget en liste over straffede personer. Det er helt utilstedeligt, at formanden for udvalget kommer med en sådan argumentation.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

[Formanden]

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 216:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Udligning af AIDS-udgifter).

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 26/4 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Dorte Bennedsen (S):**

Jeg vil gerne indlede med at sige, at vi i Socialdemokratiet er enige i, at der på dette område, som dels er meget udgiftskrævende og dels er meget, skal vi sige geografisk skævt fordelt i landet, bør være en økonomisk udlningsordning. Man vedtog faktisk også i 1986 at lave en sådan – angiveligt midlertidig – ordning, fordi man ønskede at indvinde erfaringer, før man eventuelt lavede en mere permanent fordelingsordning.

I mit parti føler vi ikke eller vi er i hvert fald meget usikre på, at man i dag har den tilstrækkelige viden og erfaring til, at det er rimeligt at lægge sig endegyldigt fast på en beløbsstørrelse.

Hvis vi ser tilbage på de sidste tre år og sammenligner det, der er sket, med de forventninger og den viden, vi havde for tre år siden, kan man sige, at der har været en enorm udvikling i både negativ og positiv retning, og at der i hvert fald er sket mange andre ting end dem, vi havde forestillet os på det pågældende tidspunkt. Det er det ene problem i sagen om, hvorvidt vi skal lægge os fast på en permanent ordning nu.

Det andet er, at når man ser på, hvordan denne udgift pr. patient på 758.000 kr. er opstået, indgår der også i beløbet i hvert fald for en vis dels vedkommende udgifter til den syges ophold i hjemmet, for det er lykkeligvis blevet sådan, at AIDS-patienter i langt højere grad, end vi kendte det for nogle år siden, kan være hjemme i perioder. Jeg vil godt her, men også under udvalgsbehandlingen, spørge ministeren om rimeligheden af det. Er afholdelse af udgifter til ophold i hjemmet for kronisk syge en amtsopgave eller en kommunal opgave?

Derfor skal vores konklusion være, at vi ikke mener, at tiden er til at lave en permanent ordning. Vi vil godt drøfte med ministeren, om man i denne sag, hvor vi kan forestille os at der i de kommende år vil ske utrolig mange ting, overhovedet skal lægge sig fast på en permanent ordning i stedet for på en ordning, som man kan tage op til regulering hvert andet eller tredje år. Det vil vi godt have lejlighed til at drøfte med ministeren.

Vi vil støtte udlningsordningen, men mener, at den stadig, i hvert fald for en periode, bør være midlertidig, ligesom vi også gerne vil se på sammensætningen af beløbet med specielt henblik på fordelingen mellem kommuner og amtskommuner.

Pernille Sams (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan give tilslutning til en videreførelse af den gældende udlningsordning for AIDS-udgifter. Når udgifterne for hver AIDS-patient er større end forudsat i den nuværende udlningsordning, mener vi også, at det er rigtigt at regulere beløbet op til det reelle udgiftsbehov, som nu er fastsat til 758.000 kr.

Vi støtter indenrigsministerens lovforslag og skal gøre vores til at give det en hurtig udvalgsbehandling, så det kan vedtages inden sommer, så amtskommunerne kan kende grundlaget for budgetlægningen for 1991.

Inger Harms (SF):

Da SF's ordfører, hr. Agerschou, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige, at SF kan tilslutte sig lovforslaget, der fastsætter det AIDS-udgiftsbehov, der fra og med 1991 skal anvendes i den særlige ordning for udlning af amtskommunernes udgifter i forbindelse med denne sygdom.

Men jeg har også lyttet til, hvad fru Dorte Bennedsen sagde, og derfor vil jeg foreslå, at vi ser på det i udvalget.

Mejdahl (V):

I den gældende lov fra 1986 om udlning af amtskommunernes AIDS-udgifter er der en revisionsbestemmelse, som udløser dette lovforslag. Loven forlænges med dette forslag uden tidsbegrænsning, og der foretages to ændringer.